

syv lange Aar havde hun gemt paa et dybt Had til Emanuel, og Mindet om hendes Faders forsmædelige Bortrejse fra Vejlbj Præstegaard, — der havde græmmet den gamle Mand mere, end nogen anede, og ret egentlig var blevet Aarsag til hans Død — havde ikke tjent til at dulme det. Ikke heller de mange andre Triumfer, som Bønderne i det forløbne Aar havde fejret paa alle Omraader i det offentlige Liv, havde just skullet formilde hendes Sind. Hun afskyede Bonden og alt, hvad der bare lugtede af Muld, oprigtigere end nogensinde før. Om det saa var den nye Literatur, saa oprørtes hun over den bare paa Grund af dens Naturbeskrivelser og Almueforherligelse, og hun gik aldrig mere paa Charlottenborgudstillingen, fordi det syntes hende, at ogsaa alle Kunstnere havde forelsket sig i Motiver fra Stald og Mødding. Ja, selv i Teatret havde hun ikke længer Fred; der sad Rigsdagsmændene paa deres Fripladser i Parkettet og spyttede.

Dog intet havde oprørt hende som den megen Tale om et forestaaende Ministerskifte, der i de senere Aar havde lydt overalt. Man havde virkelig for Alvor snakket om, at nu skulde Bønderne til Magten. Man havde rentud udpeget en forhenværende Landsbylærer som vordende Konsejlspræsident. Selv Folk, der slet ikke kunde forsones sig med Tingenes Tilstand, havde hovedrystende sagt, at „der nu neppe var andet at gøre“. Hun forstod det ikke. Hvor havde hun ikke ogsaa jublet, fordi der nu endelig var opstaaet Mænd, der havde Mod og Mandshjerte til at hævde Menneskets gamle Herskerret over Jorden og mane dette Bonde-Troldtøj ned igen i de Møddinger, hvor det hørte hjemme!

Det var da ogsaa med Hjertet fyldt af denne Fryd, at hun nu havde haabet paa at gense Faderens fordums Kapellan. Nu, da Galskabernes Tid var forbi, brændte hun af Utaalmodighed efter at triumfere over den, der havde ydmyget hendes Fader og hende selv, og befri sig for den Skamfølelse, som Mindet om deres Samliv i alle disse Aar havde holdt vaagen hos hende. Men i denne Henseende havde Mødet med Emanuel langt fra givet hende den forventede Tilfredsstillelse.

I sin Fortrædelighed herover sagde hun Godnat før nogen af